

Neděle 17. února 6. neděle v mezidobí	7.30 mše sv. v Borohrádku 8.45 mše sv. v Horním Jelení 10.00 mše sv. v Radhošti 15.00 mše sv. v Šachově
Pondělí 18. února	14.00 mše sv. v Simeonu za zemřelé a živé členy rodiny Chrástecké a Svobodovy
Úterý 19. února	
Středa 20. února	
Čtvrtek 21. února	
Pátek 22. února Stolce sv. Petra, apoštola	17.35 modlitba sv. růžence 18.00 mše sv. v Horním Jelení za manžela
Sobota 23. února Sv. Polykarpa, biskupa a mučedníka	8.00 mše sv. v Horním Jelení 16.00 mše sv. v Zámrsku s nedělní platností
Neděle 24. února 7. neděle v mezidobí Sbírka Svatopetrský haléř	7.30 mše sv. v Borohrádku 8.45 mše sv. v Horním Jelení za Josefa Černého a ten rod 10.00 mše sv. v Radhošti

! 20 minut před každou mší sv. – příležitost ke svátosti smíření !

„Dějiny učí, že demokracie bez hodnot se snadno promění ve zjevnou nebo kamuflovanou totalitu.“

(sv. Jan Pavel II.)

Sbírka v kostele 10.2. 2019:

Horní Jelení 1 370,- Kč
Radhošť 1 030,-Kč
Borohrádek 770,- Kč
Šachov -, -Kč

O Otčenáši – Otec nás všech

Katecheze papeže Františka z 13. února, aula Pavla VI. (Lk 10,21-22)

Pokračujme na naší cestě za lepším osvojením si modlitby, kterou nás naučil Ježíš. Je třeba se modlit, jak nás to naučil.

Řekl nám: když se modlíš, ztiš se ve své komůrce a stranou světa se obrať k Bohu oslovením „Otče!“ Ježíš chce, aby Jeho učedníci nebyli pokrytci, kteří se stavějí k modlitbě na náměstích, aby je lidé mohli obdivovat (srov. Mt 6,5). Ježíš nechce přetvářku. Pravá modlitba se koná v tajnosti svědomí, v srdci, které je neproniknutelné a kam vidí pouze Bůh. Já a Bůh. Modlitba uniká přetvářce, Bohu nelze nic předstírat. Před Bohem to nelze, neexistuje trik, mající takovou moc. Bůh nás zná v nahotě našeho svědomí, nelze před Ním nic fingovat. Kořenem dialogu s Bohem je mlčenlivý dialog, podobný skříženým pohledům dvou zamilovaných. Člověk a Bůh skříží své pohledy, a to je modlitba. Dívat se k Bohu a nechat Jej pohlédnout na sebe – to je modlitba. Někdo se možná podiví: „Nemám tedy nic říkat, otče?“ Hleď k Bohu a nechej Jej hledět na sebe. To je modlitba, krásná modlitba!

A třebaže je modlitba učedníka důvěrná, přece neupadá do intimismu (srov. *Evangelii gaudium*, 262). V tajnosti svědomí křesťan neopouští svět za dveřmi svojí komůrky, nýbrž nese si v srdci lidí, situace, problémy a spoustu věcí; do modlitby patří všechno.

V textu Otčenáše je jeden závažný nedostatek. Kdybych se vás zeptal jaký, nebude snadné odpovědět. Chybí jedno slovo. Přemýšlejte všichni, co chybí v Otčenáši. Jedno slůvko, které v naší době - ale nejspíš v každé - všichni velice zohledňují. Jaké slovo chybí v Otčenáši, který se denně modlíme? Abychom si ušetřili čas, řeknu vám jej já: chybí slovo „já“. Nikde není „já“. Ježíš učí, abychom v modlitbě měli na rtech slovo „Ty“, protože modlitba je dialogem: posvěť se jméno tvé, přijď království tvé, buď vůle tvá. „Já“ nikoli, to nejde. A potom přechází ke slovu „my“. Celá druhá část Otčenáše je skloňována v první osobě množného čísla: „chléb náš vezdejší dej nám dnes, odpusť nám naše viny, neuveď nás v pokušení, zbav nás od zlého“. Dokonce i ta nejzákladnější lidská potřeba, jakou je prosba o pokrm na utišení hladu, je v plurálu. V křesťanské modlitbě nikdo neprosí o chléb pro sebe: chléb můj vezdejší dej mi dnes. Nikoli, nýbrž: chléb náš dej nám, všem chudým světa. Nezapomínejme, že chybí slovo „já“. Modlitba užívá slov „ty“ a „my“. To je správné Ježíšovo učení. Nezapomínejte na to.

Proč? Protože v dialogu s Bohem není prostor na individualismus. Nevystavují se na odiv problémy, jako kdybych na světě byl pouze já. K Bohu nestoupá modlitba, která by nebyla modlitbou *společenství bratří a sester*, nás. Jsme ve společenství, jsme bratři a sestry, jsme lid, který se modlí, „my“. Kdysi se mne jeden vězeňský kaplan zeptal: »Otče, co je protikladem slova „já“.« Odpověděl jsem naivně: „ty“. On mi však řekl: »Takto začíná válka. Proti „já“ stojí „my“. Pokoj je společný nám všem.« Takto krásně mne poučil onen kaplan.

V modlitbě si křesťan nese všechny těžkosti lidí, s nimiž žije. Když se den chýlí ke konci, sděluje Bohu bolesti, které prožil; klade před Něho tváře přátel i nepřátel, které nezahání jako nějaké nebezpečné roztržitosti. Jestliže si někdo nevšimne, že kolem něho jsou trpící lidé, nesoucí s pláčem chudých a na všechno si zvykl, pak to znamená, že jeho srdce je jaké? Chřadné? Ještě hůře: je z kamene. V tomto případě je třeba prosit Pána, aby se nás dotknul svým Duchem a obměkčil naše srdce. „Pane, obměkči moje srdce.“ To je krásná modlitba: „Pane, obměkči moje srdce, aby chápalo a bralo na sebe všechny problémy a všechny bolesti druhých.“ Kristus nepřecházel kolem ubohostí světa bez pohnutí. Pokaždé když postřehнул něčí samotu, nějakou bolest těla i ducha, zakusil mocný soucit, takový, jaký vnímá ve svých útrobach matka. Tento soucit – nezapomeňme na toto tak křesťanské slovo – je klíčovým slovem evangelia. Je tím, co přiměje milosrdného Samaritána přistoupit k raněnému člověku ležícímu u cesty, narozdíl od těch druhých, jejichž srdce bylo tvrdé.

Můžeme si klást otázku: Jsem ve své modlitbě otevřen volání blízkých a vzdálených? Anebo považuji modlitbu za jakýsi druh anestetika, abych mohl být klidnější? Kladu otázku, a každý ať si odpoví sám. V tomto druhém případě bych byl obětí hrozného nedorozumění. Moje modlitba by už nebyla křesťanská, protože plurál, kterému nás Ježíš učí, mi nedovoluje mít pokoj sám a umožňuje mi cítit odpovědnost za moje bratry a sestry.

Jsou lidé, kteří zdánlivě nehledají Boha, ale Ježíš nás nechává modlit se také za ně, protože Bůh tyto lidi hledá nejvíc ze všech. Ježíš nepřišel kvůli svatým, nýbrž kvůli nemocným (srov. Lk 5,31), to znamená pro všechny, protože, kdo se domnívá, že je zdravý, ve skutečnosti není. Usilujeme-li o spravedlnost, nepovažujme se za lepší než druhí. Otec dává vycházet svému slunci pro zlé i pro dobré (srov. Mt 5,45). Otec má rád všechny! Učme se od Otce, který je stále dobrý ke všem, narozdíl od nás, kteří dokážeme být dobří jenom k někomu, kdo mi vyhovuje.

Bratři a sestry, svatí i hříšníci, všichni jsme bratry milovaní tímž Otcem. A na sklonku života budeme souzeni podle lásky, podle toho, jak jsme prokazovali lásku. Nejenom sentimentální lásku, nýbrž soucitnou a konkrétní podle evangelního pravidla, které si pamatujte: »Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších, pro mne jste udělali« (Mt 25,40). Tak praví Pán.